

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

— Δέν νιρέχεται, καλέ, τόσοσ κόσμος μάς βλέπει.
 Βενιζέλος.— Ντραπή είναι γιά άλλον..... κοκόνα μου.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

— Μαργαρίτες, μαργαρίτες φρέσκες, ζουντανές και θέλιαν να γαλλίση, μελέ μαργαρίτ, μελέ μαργαρίτ, φρονιάζει ο άνθρωπώλης και μās προβάλλει μαργαρίτες άνθρωπός και δημοσιαιμένες.

Η ζωηρότης τους απεικονίζει την νεότητα, όπως το χρώμα των τήν αθωότητ.

Και τα λίγα πέταλά τους είναι θαυμασι τουονά.

Μπορούν να χροιάσουν σε μία καρδιά γεμάτη αισθήματα ευτυχία χροιά—έτσι και ψεύτικη—να δώσουν βλάδας επιτυχίας, να αναπτειώσουν δικαιοσοληά.

Μπορούν όμως και να δυσχεραστήσουν και με κατά να πεισθώθουν σε μία γνώση, χωρίς να πτοίσουν, με δλη τήν αθωότητά τους.

— Μαργαρίτες από πάντα, ένα μάτσο πέταλα γρόσια—εξαιρουθεί, να ξεφρονίση ο άνθρωπώλης.

Με πόσο εξαιρετική τιμή σε κωλοθν καθυμένη μαργαρίτα! Έτσι τόσο άκροβά κωλοθν ένα άσημαντο, αλλά φανταχτερό λουλούδι. Δεν είναι παραδόξο όμως, γιατί στον κόσμο πάντοτε σφρόδον ή φανταχτερή επιφάνεια και ή επίδειξις εκτενάται περισσότερο από τήν αληθινή ήμορφιά, κι από τήν αθωότητα.

Εξαιρουθείσθε, να φωιάξη ο άνθρωπώλης :

— Μελέ μαργαρίτ, μαργαρίτες μαργαρίτες.

Ένα έρωτευμένο ζευγάρι πόθησε τής μαργαρίτες. Κι Έκείνος έπακούωντας εις τήν επιθυμίαντες με 10-15 γρόσια απήλασε ολοκληρη ανθοδέσμη μαργαρίτες απ' τα τυραννικά χείρα του ανθοπώλου που τής έσφυγγε. Τα έδωσε σ' εκείνη, για να μαθήση περιές έως δευ βέβαια επιύχη, να τήν... αγαπή.

Και ήρχισε να μαδά, με αγαπή, . . . Δεν με αγαπή; ήταν το τελευταίο πέταλο.

Δοκίμασε και δεύτερη και τρίτη και δεκάτη μαργαρίτα: όλες τήν αυτη απάντησι τήν έδωσαν. Θύμωσε και με πείσμα πέταξε δλη ανθοδέσμη στον σκοτισμένο δρόμο, χωρίς να λυπηθη τήν σφοδρά τής.

Ο Τζόκος δεν μίλησε, ή καρδιά του ήμω: φάνηκε, σαν να πόνεσε το άσφαλουίδικιο.

Πέρασε μία μικροβλα και πειο εύσυχνηκή τής μάτσο. Άλλά κι ή μικροβλα θέλησε να μάθη αν τήν αγαπή. . . και άρχισε να μαδά. . . Με αγαπή, ειπε το τελευταίο πέταλο τής πρώτης που μαδήσε μαργαρίτας.

—Πουός, μικροβλα; τήν ρώτησε. Έκεινος;

—Όχι, καλέ κύριε, ή μομάκι μου με αγαπή.

—Σ' αγαπή, μικροβλα, προσέθεσε, Έκαμα λάθος.

Πόσοι φρέδες, σκέφθηκε άδικα ξεπαίνα ο θυμός με σε μικρά πράγματα—άλλι άφορν, θυω: έχουν το δικαίωμα να ζήσουν—που έτυχε να μειωθούν για μια επιθυμία μας.

Το ξεθύμωμα, δια αυτά, που μειωθούν, δεν πταί αν καθόλου για τήν μεν ή τήν δε άπαιχία μας. Έχουμε θυω: τήν άπαιχία και θέλουμε να μη μās φανερώσου: τίποτε εναντίον εις τής επιθυμίας μας.

Μά κι αυτά τα δυστυχημένα μήπως το θέλουμ; ή ίνα στήν φύσιν αυτιό, και το κά μου ακούσι.

Τα τιμωρήμε με τήν μεγαλύτερα ισοπλαχνία και δεν μās μέλλει πολύ με με γρημ καταστονιά, με μία φρομπερη βούκα, με ένα μάθημα και με πολλά άλλα μέσα να τα στείλουμε στον Άδη.

Με συνείδησιν—δεν κάμμε το καθήκον μας.—όσαν λόνισ: ξεσχίσουμε ένα μυρμήγκι, θέλουμε να σκοτώσουμε τον σκυλοδιδι κ' αίσει, τήν γάτα γιατί τρέχει σαν τρελλή, τήν κουκουβάγια γιατί φωνάζει— κίποις θί παδάνη—όσαν αυτά που κτεδίσασαν ή μοίρι, να μιντεύουν τίποτε.

Και όταν στον αίνα μας γίνονται αυτι, ειχε πολύ δίκιον ο Έρρης να δείξη τον Έλλησκοντρήν και οι όμοιοί του να κάμουν όμοια.

Ι ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

LA BRUYERE

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ός τέλος του άφραίου αυτού κεφαλαίου των «Caractères» του ο La Bruyere μās παρουσιάζει τήν κατωτέραν ιστορία για να μās δείξη και τίλους κι ένα μυοστήριον τής γυναικείας καρδίας, άφου μās παρουσίασε τόσας άλλας ιδιοτροποιίας των γυναικών εκ των όποιων άρκετάς έδημοσίευσαν ή «Νέα Γενιά» εις προηγούμενα φύλλα.

Υπήρχεν εις τήν Σύμωρην μία πολέ ήμορφη κόρη Έμιρ ή όποία ήτο γνωστοτάτη περισσότερο δια τήν σοφροότητα των ήθών τής παρά δια τήν ήμορφιά τής και πρό πάντων δια τήν άδιαφορία τής δι' όλους τους άνδρας τους όποιους ήβλεπε καθός ήλεγε, χωρίς κίνδυνον και ειχε τας αυτις διαθέσεις που ειχε προς τους άδελφούς τής και τους καλούς φίλους. Δεν έπίστευε άπολύτως εις καρμιάν τρελλαν από τής πολλές εις τας όποιας τής διηγούντο, δια έσπρωξει ή αγάπη, να διατρέξωσι

κατά διαφόρους καιρούς και τής τρέλλες τής αγάπης που ειδεν ή ίδια, δεν ειμπορούσε να τής καταλάβη. Δεν έγνωριζε παρά μόνον τήν φίλιαν.

Μια νεαρά και θελκτική φίλη τής, Έθροσοόνη, τής ειχε καταστήτη πολύ γλυκά τήν θέαν αυτην και έσκέπτετο πως να ζή πάντα εις αυτην τήν ιδέαντες και δεν έφρανιόζετο ποτε πειο αισθημα ειμπορούσε να τήν ψυχράνη εις αυτιό το αισθημα τής τής φίλλας μόνον από το όποιον ήτο άπολύτως εύχαριστημένη. Δεν όμιλούσε για τίποτε άλλο παρά για τήν Έθροσοόνη και όλη ή Σύμωρη όμιλούσε για τήν φίλια τής Έμιρ και τής Έθροσοόνης. Η φίλια των ειχε καταντήση παροιμία. Η Έμιρ ειχε δύο άδελφούς νέους, πολύ ήμορφους και με τους όποιους όλες ή γυναίκες τής πόλεως ήσαν έρωτευμένες. Ένας παπός που αγαπούσε τον ποδόγυρο, οκείος του σπητιού τής τήν όρέχθηκε και τής το έδηλωσε. Άλλά ήναγκάσθη να άποσυρθη περιφρονημένος. Ένας γέρον πάλιν βασιζόμενος εις τήν άριστοκρατικήν του θέαν και τα πλούτη του έκαμεν τα ίδια διάβήματα και έπέστη τήν αυτην τύχη. Έθροσοόνην λοιπόν αι ιδέαι τής, φύνεται δι ο θεός ήθέλησε να τήν έποβάλλη και νέας δοκιμασίας αι όποια κατέστησαν άπεναντίας αυτην περισσότερο λιπολόπων και να λείρη ή ίδια δι δεν τήν συνεκίνησεν ή αγάπη. Εκ των τριών έρωστών όστινες έμαγεύθησαν από το θέλησμά τής διαδοχικώς, και των όποιων δεν έγοβήθη να ιδή όλον το πάθος, ο πρώτος σε μια έρωτική παραφορέ τρέπησε το σιγήθος του σιά πόδια τής: ο δεύτερος εις τήν άτεληρηόταν του, που άπερριόθη, πήγε και σκοτώθηκε εις τον Κρητικόν πόλεμον, και ο τρίτος άπέθανε από άσπρία και άγωνιών. Έκείνος ο όποιος ήλίπρωτο να τοις έδιδεθη, δεν ειχε φανή άκόμη:

Ο γέρον ο όποιος ήτο τόσο δυστυχής εις τους έρωτάς του, γαιτρεύθηκε με όρθας σάφεις δια τήν ήλιμίαν του και τον χαρακτήρα τής γυναικός εις τήν όποιαν θέλησε να άρέση. Πρωίτο να τήν βλέπη μόνον και έπίνη έπόφρα: αυτιό μόνον. Μια ήμέρα έφερε τον εϊόν του: ήταν νέον με εύγενή συμπαθητικήν φυσιογνωμία και εύγενές παράστημα.

Τον ειδεν με ένδιαφέρον και έσπεδή δεν όμιλούσε έμπρός στον πατέρα τον νόμιμο πως δεν ήταν έξελπος και τήςκακοφάνηκε. Τον ειδε μόνον και τής μίλησε Έτσινα.

Και ξεπλάγη διότι δὲν τὴν καλοπαρατήρησε οὔτε ὀμίλησε πολὺ δι' αὐτὴν καὶ τὴν ἔμορφιαν της. Αὐτὸς ἑναετόσον ἔξυπνος ἄνθρωπος πῶς νὰ μὴν τὴν ἐρωτευθῆ; Συνηντήθη μαζί μὲ τὴν Εὐφροσύνην, ἣ ὁποία ἤθελε νὰ τὸν δῆ. Ἐκεῖνος ἔβ α λ ε σ τ ὀ μ α τ ι τὴν Εὐφροσύνην καὶ ὀμίλησε γιὰ ἐκείνης τὴν ἔμορφιά. Ἡ Ἐμίρ ἦ τόσον ἀδιάφορος ἔγινε ζουλιάρια, ὅτι κατὰλαβε ὅτι ὁ Κτησιφῶν ἦτο πεπεισμένος διὰ τὴν ἔμορφιά τῆς Εὐφροσύνης καὶ δὲν τῆς ἔδωκεν ἄλλο μόνον ὡς ἐρωτιάρης ἄλλὰ τρυφερός. Τότε πειρὰ δὲν ἄφηκε καθόλου τὴν φίλην της. Ἡθέλησε νὰ τοὺς ἰδῆ μαζί μίαν φορὰν ἀκόμη διὰ νὰ καταλάβῃ καλὰ καὶ βεβαιώθῃ καλὰ ὅτι ὁ Κτησιφῶν ἀγαποῦσε τὴν Εὐφροσύνην δυνατὰ. Χωρίζεται πλέον ἀπὸ τὴν Εὐφροσύνην, δὲν γνωρίζει, ὅτι ἡ φίλιά της ἔχει ἀξίαν, καὶ συχαίνεται τὴν μετ' αὐτῆς συνδιαλέξιν. Δὲν τὴν ἀγαπᾷ πειρὰ καὶ αἰσθάνεται πῶς τὴν θέσ τῆς φίλιας μέσα στὴν καρδιά της πῆρε ὁ ἔρωσ.

Ὁ Κτησιφῶν καὶ ἡ Εὐφροσύνη βλέπονται καθημερινῶς, ἀνταναγκάζονται, ἀναισθητοῦν νὰ πανδρευθοῦν καὶ πανδρεύονται. Τὸ νέον διαδέχεται εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ ὅλοι χαίρονται διότι δύο ἐρωτευμένοι πανδρεύθησαν ἐπὶ τέλος. Ἡ Ἐμίρ τὸ μαθαίνει καὶ ἀπελίζεται, αἰσθάνεται ὅλην τὴν ἀγάπην της νὰ τὴν πλημμυρεῖ καὶ ξαναγαπᾷ τὴν Εὐφροσύνην γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν Κτησιφῶνα. Ἄλλ' ὁ νεαρός σύζυγος ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του ἀκόμη καὶ ἐύρισκει περιττὴν μίαν ἄλλην καὶ βλέπει τὴν Ἐμίρ ὡς μετ' ἀγαπητὴν φίλην μόνον. Ἡ δυστυχὴς κόρη χάνει τὸν ἄντρον, δὲν θέλει νὰ ἀγῆ, ἀδυνατεῖ, τὸ πνεῦμα γίνεται ἐπιπολαιῶν νομίζει τὸν ἀδελφόν τῆς Κτησιφῶνα καὶ τὸν ὀμιλεῖ ὡς ἐρωτιάρη. Τὸ συναισθάνεται καὶ κοκκινίζει γιὰ τὸ σφάλμα της. Μεταλίπτει ἀργότερα εἰς μεγαλυτέρας ἐπιπολαιότηας καὶ δὲν κοκκινίζει, δὲν τὰς ἀναγνωρίζει. Τότε φοβᾷται πειρὰ τοὺς ἄνδρας, μὰ εἶνε ἀργὰ γιὰ τὴν ἐπέλευσιν της. Ἐχει αἰγμές ποῦ τὴν ξαναχεται ἡ γνώσις. Οἱ νέοι τῆς Σμύρνης ποῦ τὴν εἶδαν τόσον ἐπερίφραν καὶ ἀγαίσθητη, ἐύρισκουν ὅτι οἱ θεοὶ πολὺ τὴν ἐτιμῶσαν.

(Μετὰφρ. Χρ. νεογράφου)

Εἰς τὸ πρῶτον

καὶ ἀπαντήσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΟΡΓΙΑΖΕΙ

Ὅταν ἐπαβίσαμε τὰ πρῶτα ἀβίζα περὶ τῆς ἐνάργεως τῶν παραστάσεων τῆς Κυβέλης, εὖν πρόκειναι νὰ φανῆ παραδοξολογία, κατένω, ὅτι ἡθεάνθημεν τὴν ἴδιαν περίπου ἀνακούφισιν τὴν ἴδιαν χαρὰν ποῦ ἡσπάνθημεν μετ' ἡ πρώτην ἀναγγελίαν τῆς ἀνακομῆς.

Ἡ ἀνακομὴ θὰ μᾶς ἔσωζε ἀπὸ μιᾶς κακούργου σπειρώσεως, καὶ ἡ Κυβέλη θὰ μᾶς ἔσωζε ἐπίσης ἀπὸ τὴν ὄχι ὀλιγότερον τυραννικὴν κατακρεουργίαν τῆς καλλιτεχνίας ποῦ εἶχε καταστήσῃ ἀγνωρίστη κατὰ τὰ μακάρια αὐτὰ χρόνια.

Καὶ τρέξαμε ὅλοι οἱ διηρασμένοι σὲ φρέσκα τῆς Σαυρηϊτιδος, καὶ ἤπιαμε ἀπὸ τὸ εὐλογημένον νερὸ τῆς ἀληθινῆς καλλιτεχνίας, ποῦ δ' ἀφοροῦν σαλιμπάγκοι τὸ εἶχαν θολώσῃ εἰς βαθμὸν ἀκρίσειον.

Μὰ, ἀλοϊμοῦ! δὲν ἐβάσταξε πολὺ, διότι ἀπὸ προχθὲς ἀγώσιον διὰ ποίους λόγους ὁ κουβάς μετ' ὅποιον μᾶς ἐυέριβρον τὸ εὐλογημένον νερὸ, ἐνεπιστεῖθη καὶ πάλιν σὲ χέρια σαλιμπάγκων, οἱ ὁποῖοι ἀπέβη ὅπως πάντοτε τὸ ἐθ' ἔλωσαν πάλιν, τὸ ἐθ' ὄλωσαν τὸ ἀφιλοτιμοῦ. Καὶ ὅμως τὸ φρέσκα εἶνε τὸ ἴδιον, ὁ κουβάς ὁ ἴδιος, οἱ διηρασμένοι οἱ ἴδιοι, τὸ ἔλειπε λοιπόν, καὶ τὸ νερὸ κατήτησε ἀγνωρίστο!

Ἀκροστατο! λείπονται τὰ χέρια ὅπως εἶπα τὰ χέρια ἐκεῖνα, ποῦ μετ' ἑνὴν εἰδικὴν κίνησιν ποῦ μόνον αὐτὰ τὴν ἐκύρουν, καὶ ὁρῶμεν νὰ δώσωμεν ἀπὸ τὸ ἴδιον φρέσκα ὅλο εὖως διάφορον φρέσκα.

Ἐξηγηθῆσαι.

XXX

Ἀπὸ προχθὲς ὁ θίασος Κυβέλης, ἔγινε θίασος Κυβέλης—Σεργιάδ ν, δηλαδὴ προσελεύθησαν σ' αὐτὸν διαφοροὶ ἠθοποιοὶ τοῦ θιάσου Σεργιάδου.

Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι εἰς τὸν θίασον Σεργιάδου δὲν ὑπῆρχον στοιχεῖα ποῦ μαροῦσαν μετ' ἑνὴν σχετικὴν διδασκαλίαν νὰ κρατηθοῦν ὀπισθεῖν πάνω στὴ σκηνή.

Ἐπὶ ἄρχον καὶ ἀρκετὰ μάλιστα, ἀλλὰ κατὰ γινεῖσθε ἄλλων θιάσων, ὅτι ὅμως καὶ διὰ τὸν θίασον μᾶς Κυβέλης, ποῦ ἐπεκράτησε δικαίως ἡ ἀδίκως ἡ γνώμη ὅτι διαλέγει τοὺς ἠθοποιούς της. Ἐὰν ἡ ἐπιλογή αὕτη γίνεται κατ' αὐτὸ τὸ τρόπον, ὅς μᾶς ἐπαρτήθη νὰ τῆς ποῦμε μετ' ὅλον τὸν πρὸς τὴν ὀμιλούμενον σεβασμὸν ὅτι δὲν δώσεται καθόλου ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Σεργιάδου. Τοιοῦτοτρόπος εἶδομεν προχθὲς κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ «ἀκίνδυνον πυρεῖον» προσωποποιήσεως ἠθοποιῶν τοῦ, ὁποῖους τὶ κοινὸν ἀγρίως εἶχε σαυοῖσθαι ποῦ τινος, ἀκόμη. Ἐὰν ὁ θίασος ἔχει ἐλλείψεις, καὶ ἤλθε ἐδῶ διὰ νὰ τὰς ἀναληρώσῃ, εὐσεβάτως ἀναπέρομεν ὅτι ἐκείνους τῶν προσελθόντων ὑπάρχον καὶ ἄλλοι πολλοὶ διαθέσιμοι εἰς

τὰ θέατρα τοῦ Γαλατᾶ, ποῦ πολὺ εὐχρηστικῶς θὰ ἐδέχοντο νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰς παραστάσεις, χάριν τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Ἄν δὲν φθάσαν καὶ αὐτοὶ ὅμως ὑπῆρχε ἐπίσης καὶ ὁ Χατζοβιάτης ποῦ εἶναι ἀπαρτίτης εἰς θίασον περιωπῆς.

Ἀναμύθετε πολὺ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Λούης Γαδ, διότι νὰ αὐτὸς θ' ἀποτελοῦσε πολὺτιμον μέλος τοῦ θιάσου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα ἀκατανόητοι ἄνθρωποι, διότι ἀφοῦ δυνεῖτομεν ἠθοποιούς εἰς τὸν θίασον τῆς Κυβέλης, σημαίνει ὅτι δὲν ἐξιτιμῶμεν ἄπως πρέπει καὶ ὑπάρχοντα ἄλλα, καὶ ἐπισκευάσαμε τὴν κ. Κυβέλην, διὰ νὰ μᾶς τὰ ὑποδείξῃ. Αὐτὴ ἡ ἀνακαλύψις μ' ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν παρ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ τάλαντον τῶν κ. κ. Σεργιάδου καὶ Σκαθάου, ἀπὸ τῶν ὁποῖων καὶ ζητῶ συγγνώμην, μετ' ἡν διαβεβαίωσιν μάλιστα ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θ' ἀκόμη κτενὰ ἴσους γαῖφες, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀποκαλῶ καθηγητὰς τῆς δραματικῆς.

Γιὰτί ὄχι; Ὅριστε ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ «προσωποποιήσισ τῶν βασιλικῶν θεάτρων» θὰ ἐπαίξετο προχθὲς τὸ «ἀκίνδυνον πυρεῖον»! Καθὼς ἐμαθαμὲν ἡ ἀντισημειῖ τῆς κ. Κυβέλης εἶναι ὅτι μίαν ἀριότητα, μίαν μεγαλοἀριότητα, δὲν πρέπει νὰ παίξῃ καὶ ἔργα ἀήθικα.

Ἄσχετοῦμεν ν' ἀπαιτήσωμεν σ' αὐτὸ μετ' ἡν λόγια τοῦ Ἰωάννου Οὐράλδ. «Δὲν ὑπάρχει ἠθικὸν, ἡ ἀνῆθικον βιβλίον, ἐν βιβλίῳ γίνεται νὰ ὀργασθῆται ἡ κοκοροσμιῖα». Εἰς τὴν περίληψιν αὐτὴν καὶ ἡμεῖς λέμεσθε ὑπῆρχε θετικὸν ἔργον ἠθικὸν ἢ ἀήθικον, ὑπάρχει μόνον κοκοροσμιῖα ἢ κακοποιήσισ. Στὸ «ἀκίνδυνον πυρεῖον» δὲν ἀκούσαμε κανένα νὰ κόμη κρίσις περὶ τῆς ἀνῆθικότητος του, ἀκούσαμε ὅμως ὅλο τὸν κόσμον νὰ λέγῃ ὅτι ἐπαίχθη πολὺ ἄχρηστα, καὶ δὲν μπόρεσεν νὰ γείνη διαφορετικὰ, ἀφοῦ ἔλειπεν ἐκεῖνη ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδε ζωὴν, χρωματισμὸν, κίνησιν. Ἐλεπεν ἡ Κυβέλη. Προσδεχόμεθα ὅτι μίαν προσωποποιήσισ δὲν μπορεῖ νὰ παύσῃ κάθε βράδι. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε ποτὲ νὰ προσδεχθῶμεν ὅτι εἰς ἀντικειμενικῶν τῆς πρέπειαν νὰ προσληθῆται τὸ κρῶτον τυχεροῦ τσουρο ποῦ τὰ χάνη μόλις διῆ τὰ φῶτα τῆς σκηνῆς.

Αὐτὸ ὀνομαζέται ἐπιπαιγμὸς πρὸς τὸ κοινόν, καὶ τὸ κοινόν αὐτὸ ἀπέδειξε προχθὲς ὅτι δὲν εἶναι ἐπιπαιγμὸν νὰ τὸν ἀντιχῆ!

Τὸ ὑπέφερε ὅ; τώρα καὶ τὰ συνεχῶς μάλιστα διότι ἤξευρε ὅτι εἶχε μισοῦσθαι τοῦ ἀπλοῦ ἐπισκευῆς. Σήμερον πληρώνει, καὶ κάλλιστα πληρώνει ἀδρά, μετ' ἡν ἐλλείπει νὰ δῆ, ν' ἀκούσῃ ἠθοποιούς, καὶ ὅπως δὲν βλέπει κατὰ τὸν Μανωλῆ τῆς παρουσίας μετ' ἀλλαγῆναι τὸ ὄψος του! Τοιαῦτα κοινόν! κατὰ τὸ τέλος νὰ ἀνδρευθοῦν

Θ. ΣΙΑΜΠΟΥΡΓΟΣ
1919

— Όσοι και εσύ, μουρά τσούρα να κερδίσεις πό-
σον δόξα, και τι λούι τσοροβλι.

ΚΟΛΟΥΣΟΣ ΕΝΤΟΣ ΚΑΡΒΙΟΥ

Θ. ΣΙΑΜΠΟΥΡΓΟΣ
1919

Τζόν-Μασόν. — Τι κέρζα, μόλις οι γουόι σίντ το
κίρφι 'Αδελφού.

Λαφρόδαντ. — 'Εί τίς κέρζα, μόλις οι

ΦΟ-
ΙΣ

ΜΕΓΑΛΕ ΠΕΡΑΝ
ΕΝΑΝΤΙ ΡΕΛΕΒΙΕ

- ΘΩ -

ΚΑΝΕ
ΚΑΡΕ ΤΑΟ-
ΑΓΚΡΕΜΑΝ.

« 0 »

ΚΑΝ ΚΟΤΑΤΑ

ΤΩΝ
ΜΠΑΚΛΑΡΕΣ ΤΕΣ
ΚΑΡΑΝ ΤΟΣ ΚΑΥΚΑΣΙΑΝ
ΚΕ ΚΤΑΡ ΤΡΕΚΟΥΝΕ
- Ε.Σ.
ΖΑΧΑΡΟΣΤΕΙΟΥΝ
ΑΔΕΛΦΟΝ ΧΕΠΗ -
ΕΠΙΣΤΗ ΚΜΑΤΗ
ΕΡΙΣΤΗ ΕΙΣ ΤΗ ΑΡΡΑΒΩΣΙΑΝ
ΚΑΙ ΒΙΒΟΝ
ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑ
Συνομιλία

ΣΤΟ ΕΙΟΝ

“ Ε

ΠΣΕ

Κ.Α.Κ.Η.

ΟΔΟΑΤΡΟΙ
ΠΕΝΗΣΙΣ!

ΚΑΡΤΗΣ!

ΑΝΤΑ

Βλέπω - Είς την στιγμήν καθ' ην λαμβάνω την πληροφορίαν εύρισκαν με αγγλικήν... να δηλώσω ότι ε'κανήσω εντός δέξιν.

Οι βασισμοί της πολιτικής.

Φ'Ο-
 ΙΣ
 ΤΑΔΕ ΠΕΡΑΝ
 ΝΤΙΣΡΕΛΒΕΙΑΣ
 Φ'Ο -
 ΑΙΝΕ
 ΠΡΕΤΑΔ-
 ΚΡΕΜΑΝ.
 Φ' »
 ΝΙΚΙΣΤΑΤΑ
 ΑΒΡΑΕΙΣ
 ΕΥΓΑΚΙΣΜΙΑ
 Τ'ΑΒΕΚΥΗΣ
 ΣΤΕΙΥΝ
 ΚΕΠΗ
 ΚΑΜΑΤΗ
 ΑΡΡΑΒΩΝΗ
 ΚΕΙΟΝ
 ΕΙΣΕ
 ΝΚΗ
 ΟΥΑΤΡΟΥ
 ΡΗΛΙΣ!
 ΟΥΤΗΣ!
 ΤΙΝΑ!

τά χέρια σου, ὥστε νά πάρης τὸ μαστίγιον καὶ νά ρυστιγώσης τὴν δογιάζουσαν κολλι- τεχνίαν ;

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

Σημ. «Νέας Γενεᾶς» — Δημοσιεύ- οντες τὰς ἀνωτέρω κριτικὰς καὶ ἡμε- τέραν σύννεργάτων κ. Τερπάνδρου δὲν θέλομεν ποσῶς νὰ θιγῶμεν τὴν ἀληθινὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τῆς κ. Κυβέλης, τὴν ὁποίαν ἐκτιμῶμεν καὶ σεβόμεθα ὡς καλλιτέχνηδα, ἣς ἡ δόξα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν καλλιτεχνίαν ἄ- πλῶς μόνον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀληθινὴν πικρίαν μας διὰ τὰ γενόμενα παρατρέγονδα.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

CHARLES WRIOU

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

—Μὴ περιγελάτε ποτέ τῆς γεροντοκόρης.

Αὐτὸ ἔλεγεν ὁ θεὸς μου μετὰ τὸ συνειδημέ- νον ἀπόκομὸν τοῦ ὄφους, καὶ ἐγὼ περιγελοῦσα τὸ δυστυχὲ ἀυτὸ ἔρωτικα θέματα. Ἐφανταζό- μην —κοιτῶν πρὸ ἡμῶν— πῶς μιὰ γυναίκα μετὰ καρδίαν, ἡμπορεῖ νὰ εὐρῆ εὐκόλως σύζυγον, ὅπως τῆς ὀρέσκει, μετὰ τὴν ἰδίαν εὐνολίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἕνα ζευγάρι γάν- τια. Καὶ ὅμως τὸ πάθος τῆς θείας Ὀνωρίας μοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια. Ἐστὶ ἦσαν πολὺ νέοι καὶ δὲν ἐγνώρισες τὴν καλὴν σου θείαν.

Ἦτο ὑψηλὴ, κάτισχνος, εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν μίαν πραγματικῶς ἦτο ὁ καθ' αὐτὸ τύπος τῆς καλῆς γεροντοκόρης. Ἦθελαν νὰ κάμουν συντροφιά ἐνὸς ἀρρώστου. Τὴν θείαν Ὀνωρίαν ἐφάνταζαν. Ὅταν οἱ γονεῖς μου ἐφυ- γαν, ἠμίσεως τὴν παρακαλοῦσαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἡ καλὴ καρδίαν, ἔτρεχε κρατοῦσα ἕνα μεγάλο ὄμμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖ- ον εἶχε μόνον τὴν σκοτίαν τῆς.

Ἄχ! ἐκείνη ἡ σκοτία τῆς θείας Ὀνωρίας ἦτο ἡ χαρὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἦτο ἕνα πρᾶγμα ἀπιστευτὸν, μεγαλοκαρδὸς καὶ συγχρό- νως κοινώτατον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνθέρμιζεν ἀσπί- στως τοὺς ἀκούφους τῶν Γρεναδύρων τῆς φρον- ράς. Ἦτο εὐσεβιστὴ, τρυφερὰ καὶ καλοκά- γαθος, οἷον ὅμως καὶ θρησκομανής.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ θεία Ὀνωρία ἔγειτε μοναχῆ.

Ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ ὁποία εἶχε μὴ εἰς πολλὰ ἄλλα κεφάλια νέων. Δὲν ἄρτιον ἦναι καὶ τὸ κεφάλι τῆς θείας Ὀνωρίας.

—Ὡς πρὸς τὴν ἔλεγεν ὁ πατέρας τῆς.

Ἄλλ' ἐκείνη, ἔλεγε καὶ ὁ καλὸς ἐκεί- νος ἄνθρωπος ἠναγκάσθη λά τὴν κλεισθῆ εἰς τὴν μονὴν τῶν Καρθηλιῶν.

Μετὰ παρελθόντων ἐνὸς ἔτους, ἡ μοναχὴ Μαρία τῶν Ἀγγέλων πεποιθεσὶ τὴν μοναχικὴν καλύπτραν διὰ νὰ ζαναφορέσῃ τὴν φοβερὴν σκοτίαν ποῦ τῆς ἐσιτάλιζε τὸ κεφάλι πρὸ ὄ- ὄτων.

—Διγῆσον μας, θεία τῆς ἐλίγμε, διηγή-

σον μας τί σοῦ συνέβη τὸν καιρὸ ποῦ ἦσαν καλογερά!

Αὐτοῦ, ἡ θεία Ὀνωρία εἶχε γνωρίσει, χω- ρὶς κομμίαν ἀμφιβολίαν, τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος. Ἦτο εὐπλαγχνία τῆς ἦτο ἔως ἀνοφελειτος.

Ναὶ ἔγραφα, ἡγάπα καὶ θὰ ἐθουάριζε καὶ αὐ- τὴν τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὸν ἔρωτα αὐτόν. Μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἐμαθάρην τὸ πάθος αὐτὸ τῆς θείας Ὀνωρίας.

Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἀκόμη ν' ἀ- γωνιᾷ ἐξοπλισμένη ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι τῆς ρυθμοῦ Ἀυτοκρατορίας, ἕνα κρεββάτι σὺν πλοῦ- ο, μετὰ τὰ κίτρινα μεταξιατὰ παραπετάσματά του μετὰ τὰ μεγάλα κλαδιά.

Δὲν ὀμιλοῦσε πλέον. Τὰ μάτια τῆς ἐφαί- νοντο πῶς ἀνεκάλυψαν κατὰ τὸ ἀόριστον καὶ ἐκεῖ ἐρριχθε τὸ βλέμμα τῆς.

Ἐξάρτα μᾶς ἔδειξε μετὰ τὸ δάκτυλο τὸ ἀρ- χαιὸν γραφεῖόν τῆς. Τὸ ἀνοίξα ἠμίσεως καὶ εἰς ἕνα νεῦμα τῆς ἐτοιμοθανάτου τῆς ἔδωσα ἕνα μικρὸν κιβώτιον τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο ἐκεῖ μέσα κάλλιστα προφυλαγμένον.

Καὶ εἶπε μετὰ δυσκολίας.

—Ὅταν δὲν ὑπάρχω πλέον, κἄρε το καὶ.

Ἄλλ' ἡ φράσις ἐξάνευσε εἰς τὴν χεῖρα τῆς.

Ἦτο ἐτοιμοθάνατος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν μόνον καὶ ἔλασε ἀναίσθητος.

Μετὰ δύο ἡμέρας συνοδεύσαμεν τὴν θεία Ὀνωρίαν εἰς τὴν ἑβραϊτικὴν τῆς κατοικίαν. Δάκρυα δὲν ἐχυσθῆσαν ἐπάνω εἰς τὸ φέρετρόν τῆς.

Ἄλλ' αἰεὶς λιθῶν ἐκλαυσε τὴν γεροντοκό- ρην αὐτήν!

Διὰ τὸ ἐκτελεσθῆ τὴν παραγγελίαν τῆς νεκρᾶς, ἦτοῦσα τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἰδίαν ἐκεί- νην ἡμέραν. Καὶ ἠνέστη, οὐκ βεβαίως χωρὶς κάμειν ἀσκήσασιν, ἡ εἰμποροῦσα νὰ βρῆ ἕ- κει μέσα; Βεβαίως πρᾶγματα μικρᾶς ἀξίας καὶ τιποτὴ ἄλλο.

Ἄλλ' ἠκατέβην τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ ἔλασον εἰς τὸ μάτια μου, ἦτο ἕν σημεῖον ἀρ- ρητὸν τοῦ ὄφους τοῦ λαμπροῦ ὀφθαλμοῦ ποῦ ἔλαρε διὰ σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἐπα- νελαβάνετο συχνότατα εἰς τὸς σελίδας τοῦ ἡμερολογίου ἐκείνου. Πλησίον εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸν ὑπῆρχε μιὰ μικρὰ ἀνθοδέσμη ἀποξηρα- μένη, τῆς ὁποίας αἱ ταινίαι εἶχον γᾶσι πλέον τὸ χροῖμα τῶν.

Ἄλλ' ἡ ἐκατέβην μὴ δὲν εἶχε σταματήσει ἔως ἐκεῖ. Εἰς τὸ κιβώτιον ὑπῆρχε καὶ ἕνα τετρα- διον ἀπὸ ροῦ χαρτὴ κατὰ ὄχρον. Ἦτο τὸ ἡμε- ρολόγιον τῆς θείας Ὀνωρίας Γρεναδῆς, μετὰ παρελθόντων ἐποχῆς σκέψαις, οἱ ὁποῖαι, οὕτως εἰπαί, ἀβλαστοῦσθαι πλέον ἐκεῖ ἐπὶ. Σύν- τρημα ἐπιτολῶν, κίτρινα κίτρινα πλέον καὶ ὡς νὰ ἐγγράφον ἐπάνω εἰς τὸ γέφυ, ἐπειδὴ ἦτο ἀνάγ- κη νὰ φθάσων μυστικώτατα ὅπου εἶχον προο- ρισθῆ. Μετὰ τὴν περιγραφήν χοροῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον γίνετο λόγος δι' ἕνα ὄφειον ταγματῆ- ρην τῶν Ὀυσάρων, τὰ ἱερογλυφικὰ ἐκείνα ἐ- λῶμβανον μίαν πλέον ἀριστην ἔννοιαν καὶ κατέληγον: «Ποιὴ δὲν θὰ παρῶ ἄλλον σύζυγον».

Ὅτι ἐνόησα τότε τὴν αἰτίαν ποῦ ἐξέτει ἡ θεία Ὀνωρία τὸ κρεββάτιον. Ἦθελαν ἡ ἀνε- στή: τὸ μυστικὸν τῆς νὰ τοῦτῃ μαζὶ τῆς.

Ὅτι ἔκαμα τότε ἡμπορεῖ ἴσως νὰ ὀνομα- σθῆ ὄφους. Ἦθελαν νὰ μεταβάλω εἰς οὐράκιον τοὺς μάρτυρας ἐκείνους τοῦ παρελθόντος. Νὰ μὴ τοὺς ἀκούσω πλέον νὰ ὀμιλοῦν.

Τότε ἐνεθυμήθην, ὅτι πρὸς πενήντα ἀκόμη ἔτων τὴν εἶχα ἴῃ μετὰ τὸ φῶσμα τοῦ χοροῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ φερόματα ἀκείνα μετὰ τὸ κοινὸν κόρ- σα, ἐποχὴ τῆς καρίας Ρεκομιέ. Ἐκάθητο ἔμ- πρὸς εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς ἐποχῆς Ἀυτοκρατορί- ας καὶ ἔγραφε εἰς τὸ μικρὸν ροῦ τετραδίδιον τῆς τὰ ἀπόκομματα τοῦ ἔρωτος τῆς.

... Τὴν ἀδελφὴν μου ἀγαπᾷ! Τὴν ἀδελ- φήν μου! Ὅτι ἐννοῶ τώρα τὴν ταρῆν καὶ τὴν ψυχρότητά του. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ποῦ ἡ νάγκασα τὴν ἀντιζηλὸν μου νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν χορόν!... Δυστυχία! Δυστυχία μου!

Κατωτέρω ἡ μελάνη εἶχε ἀλλοιωθῆ. Τὰ μικρὰ στοιχεῖα ἐφαίνοντο σὺν τρομασμένα διὰ νὰ μὴ εἰπῶ ὄντως νεκρά.

Ἐδῶκεν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ἕνα δακτυ- λίδι ὡς ἀρραβῶνα εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ γείνη σύζυγός του. . . καὶ ἐγὼ θὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν ὀνειροπολήσεών μου! Ποτέ!

Ἐλαβα τὴν ὀφασίαν μου. Θὰ κλαισθῶ εἰς ἕνα μοναστήρι. Ἀφοῦ μοῦ ἔφοσαν τὴν καρδίαν μου, θὰ ἐνταφιάσω ἐκεῖ μέσα τὸ σῶ- μα μου. Τὰχα θὰ παύσω νὰ τὸν ἀγαπᾶ, ὅταν δὲν τὸν βλέπω πλέον.»

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον εἶχε σταματήσει.

Ἐπὶ ἐν ὀλοκληρὸν ἔτος, ἡ θεία Ὀνωρία ἀνοίγε τὴν καρδίαν τῆς μόνον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύετο τὸ μυστικὸν τῆς.

Αἱ κατόπιν σημεῖοις φανερὰ ἐδήλωνον ὅτι ἡ δόκιμος δὲν ἠθέλε νὰ μείνῃ εἰς τὸ μονα- στήριον.

Καὶ ἔφυγεν. Ἄλλῃ ἡ τρυφερότης τῆς καὶ ἡ θυσία τῆς τὴν ἠναγκάζον πάντοτε νὰ εὐρίσκε- ται πλησίον τῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα ἠγάπησε καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἐθουάσθη.

Ἐδιόβουσα πολλὰ καὶ ἐλείσθη πρὸς τὸν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς γεροντοκόρης.

Ἐλαβα τότε τὸ ἡμερολόγιον καὶ εἶπα τὰ λοι- πὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἡ θεία Ὀνωρία ὄρη σκεπτικῶς εἶχε διατηρήσει καὶ τὴν ἔγραψα εἰς τὴν φωστὴν. Τὸ ἡμερολόγιον ἔλασε ἠμίσεως τὸ ροῦ χροῖμα τῶν τὰ σπινθηροβόλισμά του ἐπρο- κάλει τὰ δάκρυα καὶ τὴν ταρῆν μου. Ἐξάρτα μιὰ μικρὴ κωνικὴ φλόγα ἔλαυσε διὰ μίαν συγ- μὴν καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐνομῶσα, ὅτι ἐβλεπάζεις νὰ εἶς τὸ πάθος ἐκείνον θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον κατεπικρασε τὰ εὐτελεῖ ἐκεῖνα ἀντικείμενα τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἐρώσεως νεκρᾶς, τὴν ἀρραβῶν νεότητά τῆς τὴν παραγωγισθείσαν, ἦτις ὄφρα καὶ ἐξηφα- νίσθη εἰς τὸ σκότος τῆς λησμοσύνης καὶ ἦν στιγμή ἡ μικρὴ ἐκείνη φλόγα ἔκαμε τὸ ἔργον τῆς.

—Ὡς διαπύ. συνέλαβαν ὁ θεὸς μου δὲν περιγελά πλέον τῆς γεροντοκόρης.

Διὰ τοῦθ' ἔβλεπάζεις νὰ μᾶλλον ΑΓ- ΓΑΛΙΚΑ ἀντιδῶσιν εἰς τὴν ἀναμνήσεως τῆς ἐρώσεως νεκρᾶς, τὴν ἀρραβῶν νεότητά τῆς τὴν παραγωγισθείσαν, ἦτις ὄφρα καὶ ἐξηφα- νίσθη εἰς τὸ σκότος τῆς λησμοσύνης καὶ ἦν στιγμή ἡ μικρὴ ἐκείνη φλόγα ἔκαμε τὸ ἔργον τῆς.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Δ'

ΡΟΔΙΝΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ

(Συνέχει 1)

"Εκλαμε, εκλαμα η Βιργινία και με τε τοιο πόνυ που ράγιζε τα στήθεια μου και θάρρευε πως θα την πνίξη το αναφυλλητό. Φλόγες σαν να βγαίνουν απ' τα στήθη της κι' εκαιε δλη. Νόμισα πως θα με κίψη η ζέστα της ανσπναής της σαν ξεφταξαν τα χείλη της κοντά στα δικά μου μη τολμώντα να μ' άγγιξουν.

Σνάθηκα άμφίβολος, μισοσκοτωμένος απ' την διήγησι της Βιργινίας. Δεν είσαι λαικόν άπιστη, όπως όνειρεύθησα. Είχε ξαναγαπήση. Αυτό με σκότισε. "Επρεπε να την διώξω η κειό πολυ να την συμπο νέσω. "Ολη μου η ύπερηφάνεια κι' ο έγωισμός ξεσηκώθησαν μέσα μου. "Αλήθεια δεν της άξιζε τόση θυσία, αφού δόθηκε σ' άλλον. Για μ'ά στιγμη η διήγησις της σαν όνειρο πέρασεν απ' τα μάτια μου κι' έγινε άγριοσ όσον ποτέ. Τόσο που τρόμαξεν η Βιργινία, που χατίλωμ'νη στην άγκαλιά μου κυτιάζοντάς με κατάματα περίμενε απ' την όψη μου να μαντεύση την απόφασί μου. Τινάχθηκε η Βιργινία απ' την άγκαλιά μου, έσκυψε εις τα γόνατα κι' άρχισε κατάπινα να κλαίη φιλώντας το χέρι μου.

"Η καρδιά μου θάσπανε απ' την πίκρα που γέμιασε. "Επρεπε να πάω απόφασι. Καί κηρα. "Η αγάπη της Βιργινίας μ' ένίκησε. Γιατί να μην την συγχωρέσω, σκέφθηκα ; σαν βρέθηκε ένας άνανδρος που έπαφ'λήθηκε την αδυναμίτ μιας γυναίκας ! "Η αγάπη έχει μέσα κι' όλη την έμορφιά που χρειάζεται να σκεπάση κάθε πίκρα.

Την έσήκασα απ' τα γόνατά μου την έγειρα πάλι στην άγκαλιά μου, την έσφιξα στα πνεμένα στήθη μου κι' έτοι που χυμένα τα μαλλιά της δλόμανρα, πένθιμα της έδωσαν τόσην έμορφια της έδωσα το πρώτο φιλή, το δλόζεστο μακρό κι' άτέλειωτο λέγωντάς την.

—Στόν κόσμο, Βιργινία μου, αυτό άλλο δεν κάμουμε παρά άμαρτίες, πορά κάθε λίγο. Είμασθε άνθρωποι κι' έχουμε όλα τα βάρη, κάθε αδυναμία. Καί για να έχουμε στην μεγάλη συγχώρησι του Μεγάλου "Α

νεξιάκου είμασθε άναγκασμένοι πάντα και παντού να συγχωρούμε και για να μας συγχωρουν κι' οι άλλοι, αλλοιώτικα πρέπει να σιωπώνουμάς τε.

Κι' ανταλλάξαμε δεύτερο φιλή ίδιο σαν το πρώτο μακρό κι' άτέλειωτο.

(άκολουθεϊ)

J. K. Jerome

ΓΡΑ ΤΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ

"Ημεις οι καλοζωισμένοι δεν μπορούμε ποτέ μας να φαντασθούμε σαν τι πράγμα να είναι άφραγι αυτή η πείνα.

Ξέρουμε καλά τι θα πη: το να μην έχει κανείς όρεξι και να μη ρίκτη καν τα μάτια στα πλούσια φαγιά που είναι εκτεθειμένα εμπρός του μα δεν ξέρουμε τι σημαίνει: να λιμοκτονη κανείς από φωμί, όταν άλλοι το πετούν. Να κολλās τα λιγωμένα σου μάτια εις την δάλην βιτρινα που οδ χωρίζει από μια φέτα φωμί. Να θέλης και να μην έχεις με τι να τα πάσης. Να σιέπτεσαι πως μια βουκίτσα θα ήταν το το γλυκειά και ένα μόνο κόκκαλο, δλόκληρο σωματίον.

Και όλα αυτά, όταν για μας η πείνα είναι μια πολυτέλεια ένα γαργαλιστικό, όρεκτικό καρόνευμα. Εις την ζήτησιν της εις την απόκτησιν της, άφικρόνουμε όλην μας την ελπινομένη φαντασία, άπλοόστατα για να διοδηγηθώση απόλαυσι θα μας εξασφαλίση ο κορδέσμός της.

"Όσον για το ποτό και η δίψα που βαστά δλον τον κόσμο είναι ένα άκαταόρητον πράγμα.

Δεν κάμουμε άλλο από που να πίνουμε για τον ένα η τον άλλον λόγον.

Θαρούμε πως μας λαιπά κάτι, όταν δεν έχουμε μπροστά μας ένα ποτήρι.

Πίνουμε πριν από το φαγ, μαζύ με το φαγί και ύστερα από το φαγί.

Πίνουμε όταν συναντήσουμε ένα φίλον, πίνουμε και όταν πρόκειται το χωρισθούμε από ένα φίλον. Πίνουμε όταν μιλούμε, όταν διαβάζουμε, και άκομη όταν σκεπτόμεθα. Πίνουμε εις την ύγίαν κάποιον και καταστρέφουμε την ιδιήν μας. Πίνουμε εις την Βασίλισαν, τον σιρατό, τον στόλον, τα θηλυκά και όκιδήποτε άλλο το όποιον είναι για πιδόμο. Καί θαρού πως αν το ρεπειτονάς μας στείρνε έξαφρα, θα πίνουμε και σιης πεθερός μας άκομη.

Είναι αλήθεια, πως δεν τρώμε ποτέ στην ύγίαν κατρός, ενώ πάντοτε πίνουμε γι' αυτήν.

Γιατί άφραγ να μη τρώμε κάτου κάτου μ' ένα πιότο λολά, για την καλήν κλιτυχία κάποιου φίλου.

(Έκ του "Αγγλικού) Π. "Αντωνέλλης.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΞΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ

Β. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Γαλατά, Μουμχανέ, "Αρ. 45.

"Αναλαμβάνει κατασκευην επίπλων παντός είδους και επιδιορθώσεις και πάσαν ξυλουργικήν εργασίαν εις τιμής λίαν συμφερούσας.

"Εργασία εύσυνείδητος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Την προσεχη Τετάρτην δίδεται τιμητική εις το κοινόν Βαριετέτων συμποθων καλλιτέχνιδων της Σούρης Στέλλας Βιολάντη και Εύας Σάντη του θιάσου της κ. Καλλιέας, τη συμπράξει της Ιτίας και του θυμφονου κ. "Οδ. Δημητριάδου. Το πρόγραμμα εινε κάλλιστον και δεν πρέπει να μείνη κανείς που να χάση την έμορφη αυτή συναυλία, όπου θα θαυμάσουμε άκομη μια φορά της ευχάριστες καλλιτεχνικές σιγμές που μας χάρισεν άλλοτε.

"Αναχωρήσεις.

Διεκπεραιώσας τας ύποθέσεις του επανέκαμψεν εις Ανδριανούπολιν ο ημετέρος φίλος κ. Σίμων Ρωισσέτος.

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

"Αρχιερατικά τουλουμπαζήλια.

Δεν ξέρουμε "Αγ. Αμφιπόλεως ότι μετατράπητε φίλοι των θαμόνων του Μπουλ μπουλ δερό με τα φαντάζουνα. Μα αυτό δεν μας έτέκλεψε ως πολύ φυσικό ει ένα δεσποτη σαν και σά; Δουλό; να παύσετε τας συνεννοήσεις σας με τους φίλους σας τουλουμπαζήτες διό έπρόδους καθ' ημών διότι τουλουμπαζήλια φυσικά σαν τα δικιά σας δεν κάμουν παράδες. Το καλό που σας θέλουμε να πάρατε τας βαλίτσες και να τις καθαρίσετε τα κελιά "Αγίου Νικολάου, σας εινε άρχετό όσο το βρω μήσατε, άλλως προετοιμώμε σπουδαία διαβήματα για ν' αγάψουμε το Φανάρι και να θβύνομε το φανάρι που σας κρατούν οι τριγύρω σας.

Εις το προσεχές σας έτοιμάζουμε μια εκπληξι. Μια πολυ νόστιμη και αληθινή σκηνή που σας τσάκωσι ο πρώην γραμματεύς να άπολαμβάνεται εις το έπιτροπικόν άντίκρυ είστόν θαν ματουργόν "Αγ. Φανουριον.

Πρῶσα και πρῶσα.

Προχθές άγγλική άστυνομία ανέκάλυψε άμαξα όλα σκεπασμένα με πρῶσα. Συνέλαε τους δράστας και τους έστειλε να κάβουν πρῶσα, αφού τους απέδειξε ότι έφ' όσον ύπάρχει άγγλική άστυνομία δεν έχουν πέρασι τα σκεπασμένα πρῶσα.

Με τ' άράξι

"Η καλύτερη κινηματογραφική ταινία προβάλλεται εις το Κοσμογραφ "Η "Αμαξια "Αρ. 13. με την μεγάλη πολωνάικα Μακόβσκα. "Αξίζει με άμάξι να κη κανείς όταν πρόκειται να θαυμάση τέτοια "Αμαξια "Αρ. 13.

Το Ρωνιό.

Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Εναντι βρύσης, όπισθεν Γαλατά Σεράϊ, "Αριθμός 46.

"Ανδρικά, γυναικεία, παιδικά έσνια και έπι παραγγελία καθώς και τελευταίαν έπιδιορθώσεις. Εργασία τελεία, καθαρά, άφραγτες και πρό πάντος εις τιμής άδυναμωσιδίου.

"Υπεύθυνος: Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΤΥΠΟΣ ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Α. ΛΟΥΗΣ

Μ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Α. ΜΗΛΙΑΔΟΥ

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ
ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ